

Doc. MgA. Libuše Tichá, Ph.D.

Posudek oponenta

Bc. Veronika Landkammerová

Klavírní školy současnosti a jejich využití v praxi na ZUŠ

Ve své diplomové práci autorka pojednává o nejrozšířenějších klavírních školách, využívaných při výuce na základních uměleckých školách v České republice. Školy a jejich charakteristiky zařazuje do širšího historického kontextu. Nastiňuje základní rysy vývoje klavíru a stručně naznačuje hlavní linii vývoje klavírních metodik. Jádrem práce tvoří srovnání metodických postupů nejčastěji používaných klavírních škol, doplněné příklady vybraných skladeb, jejich stručnou charakteristikou, rozбором a návrhem metodického postupu pro jejich nastudování. Ze srovnání jednotlivých škol a skladeb dochází autorka ke stručně formulovaným závěrům pro hudebně výchovnou praxi, které shrnuje v poslední, třetí kapitole práce.

Diplomantka dobře chápe a vystihuje principy a logiku vývoje jednotlivých klavírních škol a metodik, dokáže vystihnout jejich podstatné a charakteristické rysy, upozornit na jejich přednosti i problematické stránky. Z textu je také zřejmé, že autorka ve své práci zúročila nejen znalosti, nabyté studiem literatury a pramenů, ale také vlastní praktické zkušenosti, získané vyučováním žáků na ZUŠ. Je znát, že jí práce s žáky baví, že ráda hledá nové a ještě lepší cesty k předávání znalostí a dovedností dětem, a že je tvořivou pedagožkou, která umí děti nadchnout a získat pro svůj obor.

Větší péči by, dle mého soudu, bylo vhodné věnovat uspořádání a logickému rozčlenění práce. Do 2. kapitoly, nazvané Metodicky překonané klavírní školy, zařadila autorka všechny pojednávané školy, tedy i ty, které doporučuje jako nejvhodnější. Název kapitoly je v tomto případě matoucí, vhodnější by bylo rozdělit tuto část do dvou samostatných kapitol. V textu se objevují některé věcné chyby, např. vydání školy Ferdinanda Beyera (1803-1863) z poloviny 19. století je posunuto mylně až na začátek století 20.

V rozbořech skladeb autorka uvádí pěkné postřehy a nápady k metodice nácvičku, slabší stránkou jsou terminologické neobratnosti při formulování hudebně teoretických závěrů.: např. záměna termínu duoly a osminy (str. 30), či nevhodně vícekrát použitý termín atonalita pro hudbu, která není atonální, ale vyjadřuje se harmonickými prostředky moderní

tonality. (str. 36). Jazyk autorky je kultivovaný a srozumitelný.

Hodnocená práce vyhovuje požadavkům diplomové práce
Doporučuji k obhajobě

V Praze 15. 5. 2016

Libuše Tichá